

Kansallissosialisten Uutislehti

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1138

05.01.2025 (136)

Pahan neron koulutus

Gerhard Lauck

Osa 4

Toinen luku Poliittinen aktivisti

Ensimmäinen iltani isänmaassa

Se oli ensimmäinen päiväni Vanhassa maassa. Olin yhden ensimmäisistä kontakteistani maanalaisessa vastarintaliikkeessä. Hänen nimensä oli Walter. Olimme kävelyllä pellolla. Oli tähtikirkas yö. Pudottauduin polvilleni, kumarruin, otin kourallisen multaa ja suutelin hellästi esi-isieni isänmaan maata.

Myöhemmin hän lausui nämä sanat:

Me tulemme tyhjästä

Ja me emme ole mitään.

Mutta me olemme siellä!

Walter oli kokenut vapaustaistelija. Kommunistit olivat pidättäneet hänet useammin kuin kerran. Siitä huolimatta hän kieltäytyi heittäämästä pyyhettä kehään.

Hän ei ollut hyvin koulutettu mies. Hän ei myöskään ollut varakas. Hänen käymälänsä oli ulkovessa. Keittiön liesi oli ainoa lämmityslaitte. Muistan istuneeni

siellä hänen perheensä kanssa ja silittäneeni hänen tyttärensä mustaa kissaa nimeltä "Me Lady". Se muistutti minua isäni kertomuksesta hänen lapsuudestaan talossa, jossa oli sama lämmitysjärjestelmä.

Hyvänä puolena oli se, että yhdellä hänen ystävistään, joka oli myös vanha SAmies, oli viinitarha! Sieltä ostamamme viini oli pullossa, jossa ei ollut etikettiä, mutta se maistui hyvältä ja oli halpaa. Toin usein muutaman pullon mukaani, kun vierailin Hansin luona pohjoisessa Schleswig-Holsteinissa. (Kutsuin tätä maksuksi siitä, että hänen vaimonsa pesi pyykkini!) Ostin sieltä "Kornia" (kirkasta viskiä) tai rommia ja toin sitä Walterille.

Lisäksi kaikki hänen lautasensa ja hopeaesineensä olivat Kolmannen valtakunnan alkuperäisiä, ja niissä oli kotka ja hakaristi. Tämä sai ruoan maistumaan erityisen hyvältä! Niiden rahallinen arvo olisi nykyään keräilijälle huomattava.

Muistan myös muut pienen piirimme jäsenet. Manfred, Horst, Willi, Katja ja Albert Yhdysvalloissa. Heillä kaikilla oli merkittävä rooli NSDAP/AO-konseptin kehittämisessä. Minulla on edelleen kaunis täysvärinen Führerin kuva, jonka Katjan ystävä, SS-leski, antoi minulle.

Horst esitteli minut sympaattiselle poliisipäällikölle.

Willi teki minulle vahingossa kohteliaisuuden, kun kerran suututin hänet ja hän kutsui minua "Saupreußiksi". Äitini tyttönimi oli Preuss. Olen todellakin preussilainen.

Sairaalan virkailija kysyi kerran Albertilta, miksi hän valehteli olevansa veteraani. Veteraanivirastolla ei ollut tietoja hänestä. Itse asiassa hän ei ollut valehdellut. Hän oli todellakin veteraani: Ei Yhdysvaltain, vaan Waffen-SS:n.

Uusi käsite

Matkustellessani vanhan maan läpi näin usein vastarinnan iskulauseet graffitien muodossa. Liikkeen voimakkuutta oli kuitenkin mahdotonta arvioida. Myötämiehisten oli myös mahdotonta ottaa yhteyttä ja liittyä vastarintaliikkeeseen. Pidätyksen riski oli hyvin suuri.

Kehitin uuden konseptin. Vielä tärkeämpää on, että toteutin sen käytännössä. Olin tuolloin vielä teini-ikäinen.

Vapaassa maassa toimivat ulkomaiset järjestöt toimittaisivat maanalaiselle vastarintaliikkeelle ammattimaisesti tuotettuja painotuotteita. Sillä olisi yhtenäinen yhteysosoite vapaassa maassa. Kysyjät saisivat ilmaiseksi näytekirjallisuutta ja oman yksilöllisen "tunnusnumeron" ("Kenn-Nummer"), jota käytettäisiin tulevassa kirjeenvaihdossa oikean nimen ja osoitteen sijasta. Tämä suoja heidän henkilöllisyyttään, jos posti myöhemmin siepattaisiin.

Kyselijästä aktivistiksi muuttunut tiedustelija rekrytoi oman solunsa jäseniä. Tai jäi "yksinäiseksi sudeksi". Hän sai meiltä säännöllisesti pieniä lähetyksiä. Ne yksinkertaisesti postitettiin useista eri paikoista ja naamioitiin hyvin. Jokaisessa lähetyksessä oli "kuittilomake", jonka vastaanottaja täytti ja palautti meille. Jos emme saaneet näitä lomakkeita, oletimme, että jokin oli mennyt pieleen, ja lopetimme toimitukset.

Suuremmat "soluverkot" vaativat paljon suurempia määriä. Ne toimitettiin eri menetelmällä. Järjestettiin laajamittaisia "salakuljetusoperaatioita". Ne olivat erittäin menestyksellisiä. Miesten ja materiaalin kokonaistappiot pysyivät vuosikymmenien ajan erittäin vähäisinä.

NSDAP/AO:n synty

Kun palasin Yhdysvaltoihin, perustin uuden organisaation, joka perustui tähän uuteen käsitteeseen. Se tunnetaan nimellä NSDAP/AO.

Painatimme välittömästi 1 000 hakaristitarraa ja lähetimme ne lentopostitse Vanhaan maahan. Ne saapuivat juuri ajoissa. Yksi ilmestyi parhaaseen katseluaikaan televisiossa Willi Brandtin vaalijulisteeseen liimattuna.

Monet amerikkalaiset eivät ymmärrä tätä, mutta jopa diktatuureissa järjestetään usein "vaaleja", joissa on joskus jopa useita "puolueita". Mutta se on silti huijausta. Ja vieläpä kömpelö huijaus. Toisin kuin vaikkapa Yhdysvalloissa nykyään.

Kirjanpainaja oli vanha Rockwell-aktivisti George Adam Link. Hän kommentoi toivovansa, että tarroja olisi ollut 10 000 kappaletta. Olin järkyttynyt. Miten voimme koskaan maksaa niin monesta? Vuotta myöhemmin keskimääräinen painosmäärämme oli kuitenkin 100 000 kappaletta! Siihen mennessä aikakauslehtemme, äidinkielen *NS Kampfrufin*, kolmas numero oli laajentunut sanomalehtipaperin tabloid-formaattiin. Omistimme myös kaksi painokonetta pienempiä töitä varten.

Tämä laajentuminen oli suurelta osin liittolaisten amerikkalaisten järjestöjen avun ansiota!

Opin pian, että voittoa tavoittelemattomia järjestöjä on kahdenlaisia. *Ensimmäinen tyyppi* pitää muita voittoa tavoittelemattomia järjestöjä liittolaisina yhteisessä asiassa. Nämä liittolaiset auttavat toisiaan. *Toinen tyyppi* pitää muita voittoa tavoittelevia järjestöjä kilpailijoina samoista lahjoittajista. Ne yrittävät aktiivisesti sabotoida toisiaan. Valitettavasti jälkimmäinen tyyppi onnistuu usein paremmin varainhankinnassa. Se on kaikki, mitä he tekevät. Ensimmäinen tyyppi keskittyy konkreettiseen työhön asian hyväksi.

Kaksi vuotta myöhemmin perustimme englanninkielisen uutiskirjeen amerikkalaisille kannattajillemme. Tämä laajennettiin lopulta myös sanomalehtipainot-

teiseksi tabloid-sanomalehdeksi. Molemmat sanomalehdet ilmestyivät tässä muodossa yli neljännesvuosisadan ajan. (Sitten siirryimme uutiskirjemuotoon ennen kuin siirryimme pelkkään verkkolehteen. Paperiversio rajoittui kirjatutontoon, jota laajennettiin huomattavasti).

Aluksi tein kokopäivätyötä ulkopuolisessa työssä. Lahjoitin sekä palkkani että vapaa-aikani "vauvalleni". Myöhemmin jouduin työskentelemään vain osaaikaisesti. Lopulta pystyin tulemaan toimeen sivutuloillani ja työskentelemään muuten kokopäiväisesti "vauvani" hyväksi.

Eräänä päivänä eräs vapaaehtoinen eräässä toisessa voittoa tavoittelemattomassa järjestössä, Don Kanadassa, teki ehdotuksen: *Teidän pitäisi myydä tavaroita! Me teemme niin ja tienamme sillä tavalla paljon enemmän rahaa kuin tilauksilla!*

Me kokeilimme sitä. Se toimi. Kaikki olivat tyytyväisiä. Joka tapauksessa tästä alkoi elinikäinen yhteyteni *postimyyntiin*.

Vapaaehtoistyö hioi *organisointi- ja ihmissuhdetaitojani*.

Vapaaehtoisten kanssa työskentely on joskus melko haastavaa sekä positiivisessa että negatiivisessa mielessä. Suhde on ainutlaatuinen. Työnantaja voi erottaa työntekijän. Armeijan upseeri voi pidättää tai jopa teloittaa alaisensa.

Ystävät ja työtoverit

Oma aloittava voittoa tavoittelematon järjestöni palveli hyvin pientä ja erikoistunutta markkinarakoa, joka oli pitkään ollut tyhjillään. Sana levisi nopeasti. Erinomaiset työtoverit ilmoittautuivat pian niin sanotusti palvelukseen. He olivat vaikuttuneita keskeisestä konseptistani ja pyrkimyksistäni edetä teoriasta todellisuuteen. Nämä omistautuneet, kovan luokan uskolliset olivat usein vanhempieni ja jopa isovanhempieni ikäisiä. Tässä ei ollut mitään "sukupolvien välistä kuilua"! Meistä tuli nopeasti hyviä ystäviä.

Näihin kansalaistoiminnan laulamattomiin sankareihin kuuluivat:

1920-luvun toimittaja. Hans oli paennut kotoaan, kun kommunistit valtasivat maan toisen maailmansodan lopulla.

Toinen pakolainen samalta alueelta. Erich oli taistellut Saksan armeijassa ensimmäisessä maailmansodassa. Sitten hän muutti Amerikkaan ja hänestä tuli Yhdysvaltain kansalainen. Kun kutsuntalautakunta tiesi, että hän oli ollut saksalais-amerikkalaisen Bundin jäsen, se kysyi, aikoisiko hän taistella Hitleriä vastaan. Hän vastasi: *Jos Hitler hyökkää Yhdysvaltoihin, aion luonnollisesti puolustaa maata.* Muiden samanhenkisten ihmisten kanssa hän vietti koko sodan kaivamalla kuoppia leirillä Yhdysvalloissa. Samalla he lauloivat saksalaisia sotalauluja. Sodan lopussa hän sai kunniallisen kotiutuksen.

Sihteerini ja oikea käteni on kuitenkin ehdottomasti listan kärjessä. Gretchenistä tuli yksi varhaisimmista ja arvokkaimmista työtovereistani. Puhuin hänen kanssaan puhelimesta *päivittäin vuosikymmeniä*.

Tässä on hänen tarinansa.

Hänen vanha *bundilainen* perheensä oli asunut Amerikassa reilusti yli sata vuotta, mutta se puhui kotona yhä äidinkieltään ja säilytti pyhän etnisen perintönsä. Hän oli ainoa elossa oleva perheenjäsen.

Kun toinen maailmansota syttyi, äiti kääntyi oman poikansa puoleen ja sanoi: *Jos tulet kotiin paskanruskeassa amerikkalaisessa univormussa, ammun sinut kuoliaaksi!*

Kun tämä poika myöhemmin kertoi tuomarille, että hän kieltäytyi osallistumasta *Rooseveltin rikolliseen hyökkäyssotaan Saksan kansaa vastaan*, tuomari muuttui valkoiseksi ja juoksi sanomatta sanaakaan ulos huoneesta. Hän vietti sotavuodet vankilassa aseistakieltäytyjänä.

Saksan antautumisen jälkeen hän istui junaradalle. Kuolemaa odotellessaan hän alkoi miettiä. Ehkä hän voisi jonain päivänä tehdä jotain arvokasta, jos hän jäisi henkiin. Hän todellakin teki niin!

Kuten minäkin, hän oli tehnyt vapaaehtoistyötä muissa järjestöissä. Hän oli kokenut tämän työn mielekkääksi, mutta ei täysin tyydyttäväksi. Se muuttui, kun hän löysi startup-yrityksemme.

Oli kulunut useita vuosia ennen kuin kuulin hänen puhuvan englantia ensimmäistä kertaa. Hän sanoi *Fill 'er up!* huoltoaseman hoitajalle, kun hän pysähtyi tankkaamaan paluumatkalla lentokentältä.

Tämä hauraan näköinen, mutta kova kuin kynnet vanha maatilan tyttö asui pioneeriajan kodissa, jossa oli alkuperäinen takka, sisäpuolinen käsikäyttöinen vesipumppu ja ulkokäymälä. Yöllä hän muistutti vierailijoita varomaan kuparipäätä matkalla käymälään.

Häntä ei haitannut seinien välissä asuva iso musta käärme. Se söi jyrsijöitä. Hii-ret olivat tuhonneet kaksi hänen autoaan kiipeämällä moottoriin, kun se oli vielä lämmin talvella.

Hänen kotinsa oli niin eristyksissä, että navetassa asuvista kissoista tuli sisäsiit-toisia ja steriilejä. Kun nuoretkin aikuiset kissat alkoivat kadota yksi toisensa jäl-keen, hän arveli, että se oli luultavasti ison pöllön tekosia. Tämä talo sijaitsi kes-kellä metsää pitkän hiekkatien päässä. Joskus puu kaatui ja tukki tien. Hän raivasi sen pois kirveellä.

Hän osti aina auton, joka istui korkealla maasta, jotta se juuttuisi harvemmin hiekkatien uriin.

Hänen elämänfilosofiansa oli yksinkertainen: *Anna sydämesi kertoa, MIKSI taistella ja aivosi kertoa, MITEN taistella sen puolesta!*

* * * * *

Luotettava ja osaava vapaaehtoinen on kullan arvoinen! Eräs kollega ilmaisi asian näin: *Ne, jotka VOIVAT tehdä jotain, eivät HALUA tehdä. Ja ne, jotka HALUAVAT tehdä jotain, EIVÄT VOI tehdä sitä.*

Vapaaehtoisten täysimääräinen hyödyntäminen edellyttää usein sekä heidän vahvuuksiensa että heikkouksiensa huomioon ottamista. Esimerkiksi Gretchen kieltäytyi jyrkästi koskemasta tietokoneeseen. Hän käytti ikivanhaa käsinkirjoituskonetta.

Tämä voi johtaa melko omituisiin menetelmiin, työnkulkuun ja organisaatiorakenteeseen. Joka tapauksessa organisointitaitoni alkoivat kehittyä.

Olin päivittäin puhelinyhteydessä eri puolilla Amerikkaa ja Eurooppaa asuvien työtovereideni kanssa. Ei kuitenkaan ollut epätavallista, että emme nähneet toisiamme kasvotusten *vuosikausiin*. Luonnollisesti odotimme kovasti tällaisia tapaamisia! Muistan erityisesti yhden tapauksen. Se oli ensimmäinen matkani Ruotsiin. Kun kaunis nuori nainen avasi oven, ajattelin, että kyseessä oli luultavasti kollegani tytär. Pidin peukkuja. Mutta ei ollut onnea. Hän oli hänen tyttöystävänsä! Toisin kuin useimmat työtoverini tuolloin, hän oli minun ikäiseni.

Kun olin parikymppinen, olin jo melko pätevä hallintovirkailija, ainakin pienten voittoa tavoittelemattomien järjestöjen standardien mukaan. Joissakin oli vain pieni kokopäiväinen henkilökunta, ja toisissa oli vain vapaaehtoisia työntekijöitä. Työskentelin molempien kanssa.

NSDAP/AO on maailman suurin Kansallissosialistisen propagandan toimittaja!

Painettuja ja verkkojulkaisuja useilla kielillä

Satoja kirjoja monilla kielillä

Satoja web-sivustoja monilla kielillä

